

Rudolf Doucha se narodil 6. února v roce 1950 a do svých 27 žil v Praze.

Na základní škole měl třídní učitelku, která byla velmi ostrá, ale spravedlivá a nikdy se nedopustila křivého obvinění, a tak se s ní časem skamarádili, a nakonec chodila na všechny jejich třídní srazy.

Rudolfova máma si přála, aby byl doktorem, a tak na něj vyvíjela velký tlak, aby se lépe učil. Protože neměl moc dobré známky tak nad ním časem zlomila hůl. A tím se změnil jeho přístup ke studiu a on se rozhodl vyučit se frézařem, což bylo 5-leté studium zakončené maturitou. Po roce 1968 proběhly ve škole politicko-hospodářské prověrky, kde prohlásil, že nesouhlasí se vstupem vojsk, což se s ním vleklo i v následujícím životě, jelikož to měl založené ve své složce. Kvůli tomu ho nevzali na vysokou školu. V posledním ročníku před složením maturitní zkoušky v roce 1969 odcestovat do Rakouska, jelikož stávající režim vyhlásil že kdo se vrátí do konce září nebude stíhaný, tak to byla jedna z mála možností se podívat do ciziny. V Rakousku byl od 15. května a byl tam dva měsíce. Měsíc z toho pracoval v továrně na váhy. Zpět se vrátil kvůli maturitě, kterou si chtěl dodělat. Ale nešlo jenom o školu bylo pro něj důležité také judo, kde si ho trenér vybral jako svého asistenta.

Když se vrátil tak si dodělal maturitu a poté musel odejít na 2 roky na vojnu do Kolína, kde kvůli určitým chorobám dělal účetního účtovatele ve skladě. Ale i vojnu si dokázal zpříjemnit tím, že si v místnosti bez oken vybudoval fitko kam mohl chodit cvičit. Když se vrátil z vojny tak si sehnal místo učitele pro děti s vadou zraku ale když zaměstnavatel nahlédl do jeho složky tak tam byl dokument o tom, že nesouhlasí se vstupem vojsk. Ten kdo ho přijímal se kupodivu zachoval velice statečně, pana Douchu sice nepřijal ale dokument co tomu bránil, vyhodil do koše.

Takže když si našel další práci, tak tam už dotyčný dokument nebyl, což mu moc pomohlo do života. Po operaci s kyčlí, roku 2014, se stal mistrem republiky v judu ve své váhové a věkové kategorii. Později mu nabídli, jestli by se nechtěl stát starostou Sokola a on nabídku přijal. Bylo mu divné proč nikdo z dosavadního vedení Sokola nechce dělat starostu. Na to však přišel záhy, když mu paní, která měla na poštu donést dokument, který podepsal jeden s členů vedení se svojí manželkou, tento dokument předala. Z něj zjistil že mělo být vyvedeno 300 000 Kč z účtu Sokola a kdyby tento dokument dotyčná paní neodchytila tak by musel on jako starosta peníze odeslat. Za což jí byl velmi vděčný a dotyčný dokument má do dnes schovaný.

Když seděl v kanceláři tak za ním přišel člověk, jestli by za něj nemohl rok učit na vysoké škole v Ústí nad Labem, že má v Praze místo, kde musí být každý den. A on tu práci přijal.